

ГРИЦЬКО ЧУБАЙ

А я тебе давно уже забув

А я тебе давно уже забув
Чому ж тепер ти знову прилітаєш
В літаках пребілих снів
На засмучені аеродроми моїх очей

Чому ти знову
Повідаєш історію про дим
Який вертається до свого вогнища
Начебто знову хоче стати полум'ям

Я прокидаюся опівночі
Щоб засвітити свічку забуття
Траву із ночі зву
До свічки тої кажу

Траво травице
Будь зеленою
Най буде все як є...

Зорю померлу
Зву із ночі темної кажу
Нетреба зоре не спалахуй
Най буде все як є

А той літак
Вже невмолимо близько
А ти усміхнена вже сходиш трапом
Щоб загасити свічку

* * *

Коли до губ твоїх лишається півподиху,
Коли до губ твоїх лишається півкроку —
Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко.

Щось шепчеш зачаровано і тихо ти,
Той шепіт мою душу синьо крає.
І забуваю я, що вмію дихати,
І що ходити вмію забуваю.

А чорний птах повік твоїх здіймається
І впевненість мою кудись відмає.
Неступленим півкроку залишається,
Півподиху у горлі застряває.

Зіниці твої виткані із подиву,
В очах у тебе синьо і широко,
Але до губ твоїх лишається півподиху,
До губ твоїх лишається півкроку.

Балада про очі

Обережно торкається вітру руками,
Цвіт вишневий кидає йому під ноги,
А очі дивляться в сонце прямо

І зовсім не боляче їм від того.

Без поглядів очі.
Весняно-лукаві.
Осінньо-похмурі.
Весело-літні.
Наче за муром,
десь за роками
Погляди бродять
воєнним літом.

...Пішли тоді погляди
і не знали, що встане він!
І очі довго рукавом протиратиме.
І навпомацки в житі
останню
Буде шукати
гранату.
Пішли тоді погляди і не знали,
що він по землі ще ходить,
Що сниться йому щоночі
пом'яте жито в крові...
О, де ви —
пропалі безвісти погляди?
Верніться,
якщо ви живі.
Між вітрами шукають вас очі
напружено.
Очі невидячі.
Очі сині.
їм хочеться дуже
замружитись
І сонце крізь вії вбирати
по краплині.

Тихий дощ

Тихий дощ
У долоні прощанням точиться
Вже скоро будуть пригорщі повні
Очі звірята карі звірята
Біжать тебе запам'ятати

А пригорщі повняться
Пригорщі повняться
А дощ сильнішає
І сильнішає

Вже й на прощання
Той дощ не схожий
Бо за ним вже тебе не видно
Очі звірята карі звірята
Кудись біжать за тобою шукати

Та знову й знову
Ні з чим вертають
Чи то мокрі од зливи
Чи то заплакані